

I

Ο ΑΛΑΝ ΚΛΕΪ ΞΥΠΝΗΣΕ στην Τζέντα της Σαουδικής Αραβίας. Ήταν 30 Μαΐου του 2010. Είχε περάσει δύο μέρες μέσα σε αεροπλάνα για να φτάσει έως εκεί.

Στο Ναϊρόμπι είχε γνωρίσει μια γυναίκα. Είχαν καθίσει ο ένας δίπλα στον άλλο περιμένοντας την πτήση τους. Ήταν ψηλή, χυμώδης και φορούσε μικροσκοπικά χρυσά σκουλαρίκια. Είχε ροδαλή επιδερμίδα και μελωδική φωνή. Ο Άλαν τη συμπάθησε περισσότερο από πολλούς ανθρώπους που ήταν στη ζωή του, με τους οποίους ερχόταν καθημερινά σε επαφή. Του είπε ότι ζούσε στα βόρεια της πολιτείας της Νέας Υόρκης. Όχι πολύ μακριά από το σπίτι του στα προάστια της Βοστόνης.

Αν διέθετε θάρρος, θα είχε βρει έναν τρόπο να περάσει περισσότερο χρόνο μαζί της. Εκείνος όμως επιβιβάστηκε στο αεροσκάφος του και πέταξε για το Ριάντ και από εκεί για την Τζέντα. Ένας άντρας τον παρέλαβε από το αεροδρόμιο και τον οδήγησε στο Hilton.

Η πόρτα άνοιξε με ένα κλικ και ο Άλαν εισήλθε στο δωμάτιό του στο ξενοδοχείο στη 1:12 π.μ. Ετοιμάστηκε γρήγορα για ύπνο. Έπρεπε να κοιμηθεί. Στις επτά θα ταξίδευε βόρεια, για να βρίσκεται στις οκτώ στην Οικονομική Πόλη Βασιλιάς Αμπντουλάχ. Κατόπιν μαζί με

την ομάδα του θα έστηναν ένα σύστημα ολογραφικής τηλεδιάσκεψης και θα το παρουσίαζαν στον ίδιο τον βασιλιά. Αν ο Αμπντουλάχ εντυπωσιαζόταν, θα ανέθετε στη Reliant, με την υπογραφή συμβολαίου, την παροχή υπηρεσιών τεχνολογιών πληροφορικής σε ολόκληρη την πόλη και η προμήθεια του Άλαν, ένα ποσό γύρω στα πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια, θα τον απάλλαζε από όλες του τις στενοχώριες.

Έπρεπε λοιπόν να νιώθει ξεκούραστος. Να νιώθει έτοιμος. Ωστόσο, αν και είχαν ήδη περάσει τέσσερις ώρες από τη στιγμή που είχε ξαπλώσει, δεν είχε καταφέρει να αποκοιμηθεί.

Σκεφτόταν την κόρη του την Κιτ, η οποία σπούδαζε σε ένα πολύ καλό και ακριβό κολλέγιο. Δεν είχε τα χρήματα για τα δίδακτρα του φθινοπώρου. Δεν μπορούσε να πληρώσει τα δίδακτρα επειδή είχε πάρει μια σειρά από ανόητες αποφάσεις στη ζωή του. Δεν είχε κάνει καλό σχεδιασμό. Δεν είχε επιδείξει θάρρος όταν ήταν απαραίτητο.

Οι αποφάσεις του είχαν αποδειχθεί κοντόφθαλμες.

Οι αποφάσεις των συναδέλφων του είχαν αποδειχθεί κοντόφθαλμες.

Οι αποφάσεις αυτές είχαν αποδειχθεί ανόητες και βιαστικές.

Εντούτοις εκείνη την εποχή δε γνώριζε ότι οι αποφάσεις του ήταν κοντόφθαλμες, ανόητες ή βιαστικές. Εκείνος και οι συνάδελφοί του δε γνώριζαν ότι έπαιρναν αποφάσεις που θα τους οδηγούσαν, θα οδηγούσαν τον Άλαν στην κατάσταση στην οποία βρισκόταν τώρα – στην ουσία απένταρος, σχεδόν άνεργος, ιδιοκτήτης μιας εταιρίας συμβούλων με μοναδικό στέλεχος τον ίδιο και έδρα το γραφείο του σπιτιού του.

Είχε χωρίσει με τη Ρούμπι, τη μητέρα της Κιτ. Τώρα πια ήταν περισσότερο χρόνια χώρια από όσα είχαν περάσει μαζί. Η Ρούμπι ήταν

ένας μόνιμος κακός μπελάς, που πλέον ζούσε στην Καλιφόρνια και δε συνέβαλλε καθόλου στην κάλυψη των εξόδων της Κιτ. Το κολέγιο είναι *δικό σου*, του είπε. Φέρσου σαν άντρας, του υπέδειξε.

Η Κιτ δε θα είχε τη δυνατότητα να πάει στο κολέγιο το φθινόπωρο. Ο Άλαν είχε βάλει το σπίτι του προς πώληση, όμως ακόμη δεν είχε βρεθεί αγοραστής. Άλλες επιλογές δεν υπήρχαν. Χρωστούσε χρήματα σε πολλούς ανθρώπους, όπως, για παράδειγμα, δεκαοκτώ χιλιάδες δολάρια σε δύο σχεδιαστές ποδηλάτων οι οποίοι του είχαν φτιάξει το πρωτότυπο ενός καινούργιου μοντέλου που πίστευε πως θα μπορούσε να κατασκευάσει στην περιοχή της Βοστόνης. Γι' αυτή την ιδέα τον είχαν αποκαλέσει ηλίθιο. Χρωστούσε χρήματα στον Τζιμ Γουόνγκ, που του είχε δανείσει σαράντα πέντε χιλιάδες για να πληρώσει τα υλικά και το πρώτο και το τελευταίο ενοίκιο μιας αποθήκης. Χρωστούσε άλλες εξήντα πέντε χιλιάδες πάνω κάτω σε μισή ντουζίνα φίλους και υποψήφιους συνεταίρους.

Επομένως ήταν απένταρος. Και όταν συνειδητοποίησε ότι δεν μπορούσε να πληρώσει τα δίδακτρα, ήταν πολύ αργά για να υποβάλει η Κιτ αίτηση οικονομικής ενίσχυσης ή να αναζητήσει κάποια άλλη σχολή.

Ήταν άραγε τραγωδία για μια νέα γυναίκα όπως η Κιτ να μείνει ένα εξάμηνο εκτός κολεγίου; Όχι, δεν ήταν τραγωδία. Η μακρά, πολύπαθη ιστορία του κόσμου δε θα λάμβανε καθόλου υπόψη της το γεγονός ότι μια έξυπνη και ικανή νεαρή γυναίκα όπως η Κιτ θα έχανε ένα εξάμηνο στο κολέγιο. Θα επιβίωνε. Δεν ήταν τραγωδία. Σε καμία περίπτωση δεν ήταν τραγωδία.

Έλεγαν ότι αυτό που συνέβη στον Τσάρλι Φάλον ήταν τραγωδία. Ο Τσάρλι Φάλον πέθανε από το κρύο μέσα στη λίμνη κοντά στο σπίτι του Άλαν. Τη λίμνη δίπλα στο σπίτι του Άλαν.

Ο Άλαν σκεφτόταν τον Τσάρλι Φάλον προσπαθώντας να κοιμηθεί στο δωμάτιο του Hilton στην Τζέντα. Ο Άλαν είχε δει τον Τσάρλι να μπαίνει στη λίμνη εκείνη τη μέρα. Ο Άλαν έφευγε με το αυτοκίνητο, όπως κάθε μέρα, σε αναζήτηση της ευκαιρίας. Δεν έμοιαζε φυσιολογικό να μπαίνει ένας άνθρωπος όπως ο Τσάρλι Φάλον στη στυλπνή μαύρη λίμνη το Σεπτέμβριο, ούτε όμως και παράδοξο.

Ο Τσάρλι Φάλον έστελνε στον Άλαν σελίδες από βιβλία. Επί δύο χρόνια. Είχε ανακαλύψει τους υπερβατιστές* αργά στη ζωή του και ένιωσε να τον συνδέει κάτι μαζί τους. Είχε μάθει ότι η Μπρουκ Φαρμ** δεν ήταν μακριά από το σημείο όπου έμεναν εκείνος και ο Άλαν και πίστευε πως αυτό κάτι σήμαινε. Προσπάθησε να εντοπίσει τους Βοστονέζους προγόνους του ελπίζοντας να βρει έναν συνδετικό κρίκο, αλλά δε βρήκε κανέναν. Παρ' όλα αυτά έστελνε σελίδες στον Άλαν με υπογραμμισμένα χωρία.

Οι διεργασίες ενός χαρισματικού μυαλού, αναλογιζόταν ο Άλαν. Μη μου ξαναστείλεις αυτές τις μαλακίες, είπε στον Τσάρλι. Όμως ο Τσάρλι χαμογέλασε πλατιά και συνέχισε να του τις στέλνει.

Όταν λοιπόν ο Άλαν είδε τον Τσάρλι να μπαίνει στη λίμνη το μεσημέρι του Σαββάτου, σκέφτηκε πως η πράξη του αυτή ήταν μια λογική προέκταση του καινούργιου πάθους του ανδρός για τη γη. Είχε μπει στο νερό μόνο έως τους αστραγάλους όταν ο Άλαν τον προσπέρασε εκείνη τη μέρα.

* Οπαδοί του υπερβατισμού, του κινήματος που δημιουργήθηκε στη Νέα Αγγλία τον 19ο αιώνα από λογοτέχνες και φιλοσόφους. Βασικό σημείο της ιδεαλιστικής σκέψης του υπερβατισμού ήταν η πίστη στην ενότητα όλης της δημιουργίας, στην έμφυτη καλοσύνη του ανθρώπου και στην υπεροχή της διαίσθησης έναντι της λογικής και της εμπειρίας. (Σ.τ.Μ.)

** Brook Farm: Βραχύβιο ουτοπιστικό κοινοβιακό αγρόκτημα βασισμένο στις αρχές του υπερβατισμού, το οποίο ίδρυσαν ο George και η Sophia Ripley το 1841 στη Μασαχουσέτη. (Σ.τ.Μ.)

II

ΟΤΑΝ Ο ΑΛΑΝ ΞΥΠΝΗΣΕ στο Hilton της Τζέντα, ήταν ήδη αργοπορημένος. Η ώρα ήταν 8:15. Είχε αποκοιμηθεί λίγο μετά τις πέντε.

Υποτίθεται πως έπρεπε να βρίσκεται στην Οικονομική Πόλη Βασιλιάς Αμπντουλάχ στις οκτώ. Απείχε τουλάχιστον μία ώρα. Όσπου να κάνει ντους, να ντυθεί και να βρει ένα αυτοκίνητο για να τον μεταφέρει εκεί, η ώρα θα πήγαινε δέκα. Θα είχε καθυστερήσει δύο ώρες την πρώτη μέρα της αποστολής του. Ήταν ανόητος. Κάθε χρόνο γινόταν και πιο ανόητος.

Πήρε την Κέλι στο κινητό της. Του απάντησε με τη βραχνή φωνή της. Σε μια άλλη ζωή, σε ένα άλλο γύρισμα του τροχού, κατά το οποίο εκείνος θα ήταν νεότερος, εκείνη μεγαλύτερη και οι δύο αρκετά χαζοί ώστε να το αποτολμήσουν, θα είχαν υπάρξει κάτι τρομερό.

– Γεια σου, Άλαν! Όμορφα είναι εδώ. Καλά, ίσως όχι και όμορφα. Όμως εσύ δεν είσαι εδώ.

Της εξήγησε. Δεν είπε ψέματα. Δεν μπορούσε πλέον να επιστρατεύσει την ενέργεια, την απαιτούμενη επινοητικότητα.

– Εντάξει, μην ανησυχείς, αποκρίθηκε γελώντας ελαφρά – αυτή η

φωνή υπαινισσόταν τη δυνατότητα, εξυμνούσε μια φανταστική ζωή με ανεξάντλητη ηδυσπάθεια –, μόλις αρχίσαμε να στήνουμε. Ωστόσο θα πρέπει να βρεις δικό σου μέσο. Ξέρει κανείς πώς θα βρει ο Άλαν μέσο για να έρθει;

Απευθυνόταν μάλλον στα υπόλοιπα μέλη της ομάδας. Ο χώρος ακουγόταν σπληλαιώδης. Φαντάστηκε έναν σκοτεινό και κενό χώρο όπου τρεις νέοι κρατώντας κεριά περίμεναν τον ίδιο και το φανό του.

– Δεν μπορεί να νοικιάσει αυτοκίνητο, είπε στους άλλους.

Κι ύστερα σ' εκείνον: – Μπορείς να νοικιάσεις αυτοκίνητο, Άλαν;

– Θα βρω έναν τρόπο, απάντησε.

Τηλεφώνησε στην υποδοχή.

– Γεια, είμαι ο Άλαν Κλέι. Πώς ονομάζεσαι;

Ρωτούσε τα ονόματα. Ένα συνήθειο που του είχε καλλιεργήσει ο Τζόι Τριβόλι την εποχή που εργαζόταν για τη Fuller Brush*. Ρώτα τα ονόματα, επανάλαβε τα ονόματα. Αν θυμάσαι τα ονόματα των ανθρώπων, εκείνοι θα θυμούνται εσένα.

Ο υπάλληλος απάντησε ότι ονομαζόταν Έντουαρντ.

– Έντουαρντ;

– Μάλιστα, κύριε. Το όνομά μου είναι Έντουαρντ. Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;

– Από πού είσαι, Έντουαρντ;

– Από την Τζακάρτα της Ινδονησίας, κύριε.

– Α, από την Τζακάρτα, επανέλαβε ο Άλαν.

Έπειτα συνειδητοποίησε ότι δεν είχε τίποτε να πει για την Τζακάρτα. Δε γνώριζε τίποτε για την Τζακάρτα.

* Πασιγγωστη αμερικανική εταιρία προϊόντων καθαρισμού και ατομικής υγιεινής που στις πωλήσεις εφαρμόζει τη μέθοδο πόρτα πόρτα. (Σ.τ.Μ.)

- Έντουαρντ, πώς σου φαίνεται η ιδέα να νοικιάσω ένα αυτοκίνητο μέσω του ξενοδοχείου;
- Έχετε διεθνή άδεια οδήγησης;
- Όχι.
- Τότε όχι, δε νομίζω πως πρέπει να κάνετε κάτι τέτοιο.

Ο Άλαν κάλεσε τον πορτιέρη. Του εξήγησε ότι χρειαζόταν έναν οδηγό για να τον πάει στην Οικονομική Πόλη Βασιλιάς Αμπντουλάχ.

- Αυτό θα πάρει μερικά λεπτά, αποκρίθηκε ο πορτιέρης.

Η προφορά του δεν ήταν σαουδαραβική. Από όσο είχε καταλάβει ο Άλαν, σε αυτό το σαουδαραβικό ξενοδοχείο οι εργαζόμενοι δεν ήταν Σαουδάραβες. Όπως του είχαν πει, γενικά ελάχιστοι Σαουδάραβες εργαζόνταν. Εισήγαν εργατικό δυναμικό για όλους τους τομείς από το εξωτερικό.

- Πρέπει να βρούμε κάποιον κατάλληλο για να σας μεταφέρει, είπε ο πορτιέρης.
- Δεν μπορείς απλώς να καλέσεις ένα ταξί;
- Όχι ακριβώς, κύριε.

Το αίμα του Άλαν άρχισε να βράζει, όμως το φταίξιμο ήταν δικό του. Ευχαρίστησε τον πορτιέρη και έκλεισε το τηλέφωνο. Γνώριζε ότι δεν μπορούσες απλώς να καλέσεις ένα ταξί στην Τζέντα ή στο Ριάντ – ή τουλάχιστον έτσι έλεγαν οι ταξιδιωτικοί οδηγοί, οι οποίοι διασαφηνίζαν λεπτομερώς τους κινδύνους που έκρυβε το Βασίλειο της Σαουδικής Αραβίας για τους ξένους επισκέπτες. Το Υπουργείο Εξωτερικών είχε κατατάξει τη Σαουδική Αραβία στις χώρες υψηλού κινδύνου. Η απαγωγή δεν ήταν καθόλου απίθανη. Ο Άλαν θα μπορούσε να πουληθεί στην Αλ-Κάιντα, να κρατηθεί όμηρος, να μεταφερθεί πέρα από τα σύνορα. Όμως ο Άλαν δεν είχε νιώσει πουθενά

το αίσθημα του κινδύνου και στο πλαίσιο των αποστολών του είχε βρεθεί στο Χουάρες τη δεκαετία του '90 και στη Γουατεμάλα τη δεκαετία του '80.

Το τηλέφωνο χτύπησε.

- Σας βρήκαμε οδηγό. Πότε θέλετε να έρθει;
- Όσο πιο σύντομα γίνεται.
- Θα είναι εδώ σε δώδεκα λεπτά.

Ο Άλαν έκανε ντους και ξύρισε τον διάστικτο λαιμό του. Φόρεσε τη φανέλα του, το λευκό του πουκάμισο, μπεζ παντελόνι, παντοφλέ παπούτσια, μπεζ κάλτσες. Ντύσου απλώς σαν Αμερικανός επιχειρηματίας, του είχαν πει. Κυκλοφορούσαν προειδοποιητικές ιστορίες για υπερενθουσιώδεις Δυτικούς που φορούσαν κελεμπίες και κεφαλόδεσμοις. Προσπαθώντας να ενταχθούν, να εναρμονιστούν. Οι προσπάθειες αυτές δεν έχαιραν εκτίμησης.

Καθώς έφτιαχνε το γιακά του πουκαμίσου του, ο Άλαν άγγιξε το εξόγκωμα στο σβέρκο του το οποίο είχε ανακαλύψει πριν από ένα μήνα. Είχε το μέγεθος μπάλας του γκολφ και ξεφύτρωνε από τη σπονδυλική του στήλη δίνοντας την αίσθηση ενός χόνδρου. Μερικές μέρες σκεφτόταν πως ήταν τμήμα της σπονδυλικής του στήλης, γιατί τι άλλο θα μπορούσε να είναι;

Θα μπορούσε να είναι όγκος.

Πάνω στη σπονδυλική του στήλη ένα τέτοιο εξόγκωμα – σίγουρα θα εξαπλωνόταν, θα ήταν θανατηφόρο. Τώρα τελευταία το μυαλό του ήταν θολό και το βάδισμά του αδέξιο και η τέλεια και τρομερή εξήγηση ήταν ότι κάτι μεγάλωνε εκεί πέρα, κατατρώγοντάς τον, απομυζώντας τη ζωτικότητα του, συνθλίβοντας την οξυδέρκεια και την αποφασιστικότητά του.

Σχεδίαζε να πάει σε κάποιον να το κοιτάξει, αλλά δεν το είχε πράξει. Οι γιατροί ήταν αδύνατον να εγχειρισουν κάτι τέτοιο. Ο Άλαν δεν ήθελε ακτινοβολίες, δεν ήθελε να φαλακρώνει. Όχι, το κόλπο ήταν να το αγγίζει περιστασιακά, να εντοπίζει τα συμπτώματα που το συνόδευαν, να το αγγίζει λίγο ακόμα κι έπειτα να μην κάνει τίποτε.

Ύστερα από δώδεκα λεπτά ο Άλαν ήταν έτοιμος.

Τηλεφώνησε στην Κέιλι.

– Φεύγω τώρα από το ξενοδοχείο.

– Ωραία. Θα είμαστε έτοιμοι ώσπου να έρθεις.

Η ομάδα μπορούσε να φτάσει στον προορισμό τους χωρίς αυτόν, η ομάδα μπορούσε να ετοιμάσει την παρουσίαση χωρίς αυτόν. Γιατί λοιπόν βρισκόταν ο ίδιος εκεί; Οι λόγοι ήταν παραπειστικοί, ωστόσο είχαν εξασφαλίσει τη συμμετοχή του. Ο πρώτος λόγος ήταν ότι ο Άλαν ήταν μεγαλύτερος από τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας, όλοι τους στην πραγματικότητα παιδιά, κανένας πάνω από τριάντα. Δεύτερον, ο Άλαν είχε κάποτε γνωρίσει τον ανιψιό του Αμπντουλάχ, όταν είχαν πάρει μέρος σε μια επιχείρηση με πλαστικά στα μέσα της δεκαετίας του '90 και ο Έρικ Ίνγκβαλ, ο αντιπρόεδρος της Reliant στη Νέα Υόρκη, πίστευε πως αυτή η διασύνδεση ήταν αρκετά καλή και θα τραβούσε την προσοχή του βασιλιά. Πιθανότατα έκανε λάθος, πάντως ο Άλαν επέλεξε να μην του αλλάξει γνώμη.

Ο Άλαν χαιρόταν για τη δουλειά. Τη χρειαζόταν τη δουλειά. Οι δεκαοκτώ περίπου μήνες που προηγήθηκαν του τηλεφωνήματος του Ίνγκβαλ ήταν εξευτελιστικοί. Η επιστροφή φόρου είκοσι δύο χιλιάδων τριακοσίων πενήντα δολαρίων επί του φορολογητέου εισοδήματος ήταν μια εμπειρία που δεν περίμενε να έχει στην ηλικία του.

Έκανε τον σύμβουλο επιχειρήσεων από το σπίτι του επί επτά χρόνια και κάθε χρόνο τα έσοδα μειώνονταν. Κανένας δεν ξόδευε χρήματα. Πέντε χρόνια νωρίτερα οι δουλειές πήγαιναν καλά· παλιοί φίλοι χρειάζονταν τις υπηρεσίες του κι εκείνος μπορούσε να τους φανεί χρήσιμος. Τους έφερνε σε επαφή με πωλητές που γνώριζε, εξασφάλιζε χάρες, έκλεινε συμφωνίες, έριχνε τα κόστη. Ένωθε ικανός.

Τώρα ήταν πενήντα τεσσάρων ετών και τόσο ελκυστικός για τον κόσμο των επιχειρήσεων της Αμερικής όσο ένα αεροπλάνο φτιαγμένο από πηλό. Δεν μπορούσε να βρει δουλειά, δεν μπορούσε να προσελκύσει πελάτες. Από τη Schwinn είχε μεταβεί στη Huffy, κατόπιν στη Frontier Manufacturing Partners, έπειτα στην Alan Clay Consulting και τελικά κατέληξε στον καναπέ του σπιτιού του να παρακολουθεί σε DVD τα πρωταθλήματα του 2004 και του 2007 στα οποία είχαν νικήσει οι Ρεντ Σοκς. Τον αγώνα ενάντια στους Γιάνκις, στον οποίο κατάφεραν τέσσερα συνεχόμενα χόουμ ρανς. 22 Απριλίου 2007. Είχε παρακολουθήσει αυτά τα τεσσεράμισι λεπτά εκατό φορές και κάθε φορά ένιωθε κάτι σαν αγαλλίαση. Ένα αίσθημα δικαίου, τάξης. Ήταν μια νίκη που δεν μπορούσε ποτέ να ακυρωθεί.

Ο Άλαν κάλεσε τον πορτιέρη.

– Ήρθε το αυτοκίνητο;

– Λυπάμαι, θα καθυστερήσει.

– Είσαι ο τύπος από την Τζακάρτα;

– Εγώ είμαι.

– Ο Έντουαρντ.

– Μάλιστα.

– Γεια και πάλι, Έντουαρντ. Πόσο θα καθυστερήσει το αυτοκίνητο;

– Είκοσι λεπτά. Να σας στείλω κάτι να φάτε;

Ο Άλαν πήγε στο παράθυρο και κοίταξε έξω. Η Ερυθρά Θάλασσα ήταν ήρεμη, άνευ ενδιαφέροντος από αυτό το ύψος. Ένας αυτοκινητόδρομος έξι λωρίδων κυλούσε ακριβώς δίπλα της. Ένα τρίο λευκο-ντυμένων αντρών ψάρευε στην προβλήτα.

Ο Άλαν έριξε μια ματιά στο διπλανό μπαλκόνι. Μπορούσε να διακρίνει την αντανάκλασή του στο τζάμι. Έμοιαζε με τον μέσο άνθρωπο. Όταν ξυριζόταν και ντυνόταν, περνούσε για σοβαρός. Όμως κάτι σκοτεινό είχε φωλιάσει κάτω από τα φρύδια του. Τα μάτια του είχαν βουλιάξει και οι άνθρωποι το αντιλαμβάνονταν. Στην τελευταία συνάντηση επανασύνδεσης των αποφοίτων του λυκείου του ένας άντρας, ένας πρώην παίκτης ποδοσφαίρου τον οποίο ο Άλαν σιχαινόταν, του είχε πει Άλαν Κλέι, το βλέμμα σου μοιάζει να έρχεται από χιλιόμετρα μακριά. Τι σου έχει συμβεί;

Μια ριπή ανέμου έφτασε από τη θάλασσα. Στο βάθος ένα φορτηγό πλοίο διέσχισε το νερό. Εδώ και εκεί λίγες βάρκες, μικροσκοπικές σαν παιχνίδια.

Στην πτήση από τη Βοστώνη για Λονδίνο δίπλα του καθόταν ένας άντρας. Έπινε τζιν με τόνικ και μονολογούσε.

Ήταν καλά για λίγο, έτσι; τον είχε ρωτήσει. Πόσο κράτησε, καμιά τριανταριά χρόνια; Είκοσι μήπως, είκοσι δύο; Όμως έχει πλέον τελειώσει, χωρίς αμφιβολία, και τώρα είμαστε αναγκασμένοι να ακολουθήσουμε τη δυτική Ευρώπη και να μπούμε στην εποχή του τουρισμού και των εμπορικών καταστημάτων. Αυτό δεν ήταν το ρεζουμέ-όσων είχε πει εκείνος ο άντρας στο αεροπλάνο; Κάτι τέτοιο.

Δεν έλεγε να το βουλώσει και όλο έρχονταν τα ποτά.

Έχουμε μετατραπεί σε οικίσκους γάτες, είχε σχολιάσει. Έχουμε γίνει ένας λαός αναποφάσιτος, στενόχωρος, άτολμος. Δόξα τω Θεώ οι πρώτοι Αμερικανοί άποικοι δε μας έμοιαζαν. Ήταν αλλιώτικη ρά-

τοα! Εκείνοι διέσχισαν τη χώρα πάνω σε κάρτα με ξύλινους τροχούς! Κάποιοι τα τίνιζαν κατά τη διάρκεια του ταξιδιού και οι υπόλοιποι μετά βίας σταματούσαν. Εκείνα τα χρόνια έθαβες τους νεκρούς σου και συνέχιζες να προχωράς.

Ο άντρας, ο οποίος ήταν μεθυσμένος και ίσως και ανισόρροπος, είχε γεννηθεί, όπως και ο Άλαν, την εποχή που άκμαζε η βιομηχανία παραγωγής αγαθών και κάποια στιγμή στην πορεία χάθηκε μέσα σε κόσμους που απομακρύνονταν από την κατασκευή πραγμάτων. Είχε βουτήξει στο τζιν με τόνικ και ήθελε να ξεκόψει από όλα. Πήγαινε στη Γαλλία για να αποσυρθεί κοντά στη Νίκαια, σε ένα μικρό σπίτι που είχε κτίσει ο πατέρας του μετά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο. Και τέλος.

Ο Άλαν είχε πάει με τα νερά του και είχαν ανταλλάξει μερικές απόψεις σχετικά με την Κίνα, την Κορέα, το να φτιάχνεις ρούχα στο Βιετνάμ, την άνοδο και την πτώση της βιοτεχνίας ενδυμάτων στην Αϊτή, την τιμή ενός καλού δωματίου στο Χαϊντεραμπάντ. Ο Άλαν είχε ασχοληθεί λίγες δεκαετίες με τα ποδήλατα κι έπειτα καταπάστηκε με καμιά ντουζίνα περίπου άλλες δουλειές, ως σύμβουλος, βοηθώντας επιχειρήσεις να επιβιώσουν μέσα στην ανελέητη παραγωγικότητα, στα ρομπότ, στη λιτή παραγωγή, τέτοιου είδους πράγματα. Και παρ' όλα αυτά χρόνο με το χρόνο υπήρχε όλο και λιγότερη δουλειά για ανθρώπους όπως αυτός. Η κατασκευή προϊόντων σε αμερικανικό έδαφος είχε τελειώσει. Πώς μπορούσε ο ίδιος ή οποιοσδήποτε άλλος να επιχειρηματολογήσει υπέρ ενός κόστους πέντε ή δέκα φορές μεγαλύτερου από όσο ήταν στην Ασία; Και όταν οι μισθοί στην Ασία έφτασαν σε ασύμφορα επίπεδα – πέντε δολάρια την ώρα, ας πούμε –, ήρθε η σειρά της Αφρικής. Οι Κινέζοι έφτιαχναν ήδη αθλητικά παπούτσια στη Νιγηρία. Ο Τζακ Γουέλτς είχε πει ότι η βιομηχανία θα έπρεπε να βρίσκεται σε διαρκή κίνηση, κυκλώνοντας την υφήλιο σε αναζήτηση των οικονομικότερων συνθηκών παραγω-

γής, και ο κόσμος έμοιαζε να έχει ακολουθήσει τις συμβουλές του κατά γράμμα. Ο άντρας στο αεροπλάνο ούρλιαζε διαμαρτυρόμενος: Θα έπρεπε να έχει σημασία πού κατασκευάζεται κάτι!

Όσο όσο ο Άλαν δεν ήθελε να αφηθεί στην απελπισία, δεν ήθελε να παρασυρθεί από τη δυσφορία του συνεπιβάτη του. Ο Άλαν ήταν αισιόδοξος, δεν ήταν; Τουλάχιστον αυτό υποστήριζε. *Δυσφορία*. Αυτή τη λέξη χρησιμοποιούσε ο άντρας ξανά και ξανά. Το μαύρο χιούμορ είναι υπεύθυνο. Τα αστεία! ούρλιαζε ο άντρας. Τα άκουγα στη Γαλλία, στην Αγγλία, στην Ισπανία. Και στη Ρωσία! Οι άνθρωποι γκρίνιαζαν για τις άχρηστες κυβερνήσεις τους, για τη δομική και μη αναστρέψιμη δυσλειτουργία των χωρών τους. Και στην Ιταλία! Η πικρία, η έπαρση της παρακμής. Υπήρχε παντού, τώρα υπάρχει και σε εμάς. Αυτός ο ζοφερός σαρκασμός. Αυτός είναι ο δολοφόνος, το ορκίζομαι στον Θεό. Αυτός είναι το σημάδι ότι έχεις πέσει κάτω και δεν πρόκειται να ξανασηκωθείς!

Ο Άλαν τα είχε ακούσει αυτά και άλλες φορές και δεν ήθελε να τα ακούσει ξανά. Φόρεσε τα ακουστικά του και έβλεπε ταινίες σε όλη την υπόλοιπη πτήση.

Ο Άλαν έφυγε από το μπαλκόνι και επέστρεψε στη δροσερή σκοτεινιά του δωματίου.

Σκέφτηκε το σπίτι του. Αναρωτήθηκε ποιος να βρισκόταν εκεί αυτή τη στιγμή. Ποιος περνούσε μέσα από τα δωμάτια, άγγιζε τα πράγματά του, έφευγε.

Το σπίτι του ήταν προς πώληση εδώ και τέσσερις μήνες. Αυτή είναι η λίμνη όπου εκείνος ο τύπος πάγωσε μέχρι θανάτου;

Ο μόνος λόγος για τον οποίο του τηλεφώνουσε η Ρούμπι ήταν το σπίτι. Ακόμη να πουληθεί; Χρειαζόταν τα χρήματα και πίστευε πως ο Άλαν θα πουλούσε το σπίτι και με κάποιο τρόπο θα το κρατού-

σε μυστικό. Θα το μάθεις όταν πουληθεί, της είπε. Υπάρχει και το ίντερνετ, της υπενθύμισε. Έκλεισε το τηλέφωνο όταν εκείνη άρχισε να ουρλιάζει.

Μια γυναίκα είχε αναλάβει τον σκηνικό διάκοσμο του σπιτιού του Άλαν. Υπάρχουν άνθρωποι γι' αυτή τη δουλειά. Έρχονται στο σπίτι σου και το κάνουν πιο ελκυστικό από όσο θα μπορούσες να το κάνεις εσύ ποτέ. Φωτίζουν το σκοτάδι που έχεις εγκαταστήσει εσύ με την ανθρόπινη μιζέρια σου.

Κατόπιν, ώσπου να πουληθεί, εσύ ζεις σε μια άλλη εκδοχή του σπιτιού σου, μια καλύτερη εκδοχή. Υπάρχει περισσότερο κίτρινο. Υπάρχουν λουλούδια και τραπέζια φτιαγμένα από αναπαλαιωμένο ξύλο. Τα δικά σου πράγματα βρίσκονται στην αποθήκη.

Το όνομά της ήταν Ρενέ και τα λεπτά της μαλλιά έστεκαν γύρω από το κεφάλι της σαν μαλλί της γριάς. Ξεκίνα μαζεύοντας το συρφετό, είπε. Πρέπει να αφαιρέσεις το ενενήντα τοις εκατό όλων αυτών, επισήμανε κάνοντας μια χειρονομία που σάρωνε όλα όσα συγκέντρωνε επί είκοσι χρόνια.

Τα μάζεψε. Αφαιρούσε και αφαιρούσε. Άφησε τα έπιπλα, όμως, όταν εκείνη επέστρεψε, είπε Τώρα θα αντικαταστήσουμε τα έπιπλα. Θέλεις να τα αγοράσεις ή να τα νοικιάσεις;

Απέσυρε και τα έπιπλα. Υπήρχαν δύο καναπέδες στο καθιστικό και τους χάρισε και τους δύο. Τον ένα σε κάποιο φίλο της Κιτ. Τον άλλο στον Τσούι που κούρευε το γκαζόν του. Η Ρενέ νοίκιασε έργα τέχνης. Τα τοποθέτησε σε όλα τα δωμάτια, καμβάδες με ταιριαστά χρώματα, ασαφή σχήματα που δε συμβόλιζαν τίποτε.

Αυτό έγινε πριν από τέσσερις μήνες. Εν τω μεταξύ εκείνος ζούσε στο σπίτι και το εγκατέλειπε όταν οι μεσίτες ήθελαν να το δείξουν.

Μερικές φορές παρέμενε. Μερικές φορές έμενε κλειδωμένος στο γραφείο του καθώς οι επισκέπτες περιφέρονταν στο σπίτι του σχολιάζοντας. Χαμηλοτάβανο, έλεγαν. Μικρά υπνοδωμάτια. Αυτά είναι τα αρχικά δάπεδα; Μυρίζει κλεισούρα. Οι ιδιοκτήτες είναι ηλικιωμένοι;

Κάποιες φορές παρακολουθούσε τους πιθανούς αγοραστές να έρχονται και να φεύγουν. Κρυφοκοιτούσε από το παράθυρο του γραφείου του σαν καθυστερημένος. Ένα ζευγάρι έμεινε τόση ώρα, που ο Άλαν αναγκάστηκε να κατουρήσει σε μια κούπα του καφέ. Μια επισκέπτρια, μια γυναίκα καριέρας με μακρύ δερμάτινο παλτό, τον είδε μέσα από το παράθυρο καθώς έφευγε. Στράφηκε στον μεσίτη και του είπε: Νομίζω πως μόλις είδα ένα φάντασμα.

Ο Άλαν παρατηρούσε τα κύματα να σκάνε απαλά στην ακτή. Ποιος ήξερε ότι η Σαουδική Αραβία είχε μια τεράστια και ανέγγιχτη ακτογραμμή; Ο Άλαν δεν το γνώριζε. Κοίταξε τις λίγες ντουζίνες φοινικόδεντρα από κάτω του, που φύονταν στην αυλή του δικού του ή του διπλανού ξενοδοχείου, την Ερυθρά Θάλασσα στον ορίζοντα. Του πέρασε η ιδέα να μείνει εκεί. Θα μπορούσε να υιοθετήσει ένα καινούργιο όνομα. Θα μπορούσε να διαγράψει όλα του τα χρέη. Θα έστελνε με κάποιο τρόπο χρήματα στην Κιτ, θα άφηνε πίσω στην Αμερική τη μέγγενη που τον συνέθλιβε. Είχε ζήσει κατ' αυτό τον τρόπο επί πενήντα τέσσερα χρόνια. Δεν ήταν αρκετά;

Όμως όχι. Οι ικανότητές του δεν ήταν τόσο περιορισμένες. Κάποιες μέρες δεν ήταν τόσο περιορισμένες. Κάποιες μέρες μπορούσε να κατανοήσει τον κόσμο στην ολότητά του. Κάποιες μέρες έβλεπε χιλιόμετρα μακριά. Κάποιες μέρες σκαρφάλωνε στους λόφους της αδιαφορίας και αντίκριζε το τοπίο της ζωής και του μέλλοντός του όπως πραγματικά ήταν: χαρτογραφήσιμο, προσπελάσιμο, προσιτό.

Όλα όσα ήθελε να κάνει τα είχε ήδη κάνει στο παρελθόν, οπότε γιατί να μην τα επαναλάμβανε; Μπορούσε. Έπρεπε μόνο η δέσμευσή του να είναι αδιάλειπτη. Έπρεπε μόνο να καταστρώσει ένα σχέδιο και να το εκτελέσει. Μπορούσε! Έπρεπε να πιστέψει πως μπορούσε. Φυσικά και μπορούσε.

Αυτή η συμφωνία με τον Αμπντουλάχ έμοιαζε δεδομένη. Κανένας δεν ήταν σε θέση να ανταγωνιστεί το μέγεθος της Reliant και τώρα είχαν και ένα αναθεματισμένο ολόγραμμα. Ο Άλαν θα έκλεινε τη συμφωνία, θα έπαιρνε το μερίδιό του, θα ξεπλήρωνε τα χρέη του στη Βοστόνη κι έπειτα θα συνέχιζε. Θα άνοιγε ένα μικρό εργοστάσιο, θα άρχιζε με χίλια ποδήλατα το χρόνο και κατόπιν θα αύξανε την παραγωγή. Θα πλήρωνε τα δίδακτρα της Κιτ με τα ψιλά. Θα έδωχνε τους μεσίτες, θα πλήρωνε για ό,τι είχε απομείνει στο σπίτι του, θα όργωνε τον κόσμο, ένας κολοσσός, με αρκετά λεφτά για να πει άντε γαμήσου *εσύ, κι εσύ, κι εσύ*.

Ένα χτύπημα στην πόρτα. Το πρωινό του είχε φτάσει. Κροκέτες πατάτας στο δωμάτιό του μέσα σε πέντε λεπτά. Αδύνατον, εκτός και αν έτρωγε το φαγητό που είχε ετοιμαστεί για κάποιον άλλο. Συνειδητοποίησε ότι αυτό ακριβώς θα έκανε. Δεν τον ένοιαζε. Άφησε τον σερβιτόρο να τα τακτοποιήσει όλα σε ένα τραπέζι στο μπαλκόνι και με μια αεράτη κίνηση ο Άλαν υπέγραψε το λογαριασμό καθισμένος στον δέκατο όροφο και μισοκλείνοντας τα μάτια κόντρα στον άνεμο. Ένωσε, στιγμαία, ότι αυτός ήταν. Ότι αυτό του άξιζε. Έπρεπε να υιοθετήσει έναν αέρα ιδιοκτησίας, κατοχής. Αν ήταν το είδος του άντρα που μπορούσε να φάει το πρωινό κάποιου άλλου, που το ξενοδοχείο ήθελε τόσο πολύ να εντυπωσιάσει ώστε να του στέλνει το φαγητό κάποιου άλλου, τότε ίσως ήταν το είδος του άντρα που μπορούσε να εξασφαλίσει μια ακρόαση από τον βασιλιά.